

Svmma Juris Canonici

Comprehensa Tribus Partibus In Qva Distincte Et Svccincte Explicantur,
quæ ad personas, negotia, & iudicia Ecclesiastica ex Canonum præscripto,
pertinent

Agens De Rebus Ecclesiæ Sacris, & profanis, earumque usu, acquisitione,
conservatione, & alienatione

Strein, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1658

§. 2. Quænam res ecclesiasticæ alienari possint.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61834)

famē ingressuris Religionem liceat in gratiam amicorum dimittere. *Az. 1. l. 11. c. 5. §. Animadvertendum. Laym. l. 3. Tr. 4. c. 10. n. 10.* Illud verò admitti non potest. quod *Covarr. l. 2. Var. c. 16. nu. 2. cum Calderino ait.* Prælatus, qui iuravit non alienaturum se bona ecclesiæ suæ, quamvis in longum tempus in consulto Pontifice elocet nō fore periturum, quòd locatio non nisi improprie alienatio dicatur &c. iuramentum stricti iuris cum sit, extendi non debeat ad ea, quæ in ipso non continentur. Nam si ut *n. 1. diximus* in hac materia sub nomine alienationis comprehenditur omnis actio domini directi & utilis translativa, negare non possumus, longi temporis elocationem prohiberi, adeoque peritum fore Prælatum, qui eo modo faceret locationem *Bald l. ult. C. de alien. bon. Mol. disp. 466. §. Ex dictis. Azor 11. l. 9. c. 1. q. 2. §. Voluerunt.*

§. II.

Quanam bona Ecclesia alienari possint.

I. Quoniam iura superius allegata, de certo rerum genere tantum loquuntur bonis nimirum immobilibus, & mobilibus pretiosis, quæ ætatem ferunt, sequitur exceptionem dati, ut quasdam res alienare sine peccato liceat. Primo igitur alienare conceditur res mobiles, quæ servando non servantur, hoc est, quæ absque notabili detrimento non durarent, quæque utendo absumuntur, cuius generis sunt arborum fructus, pyra, poma, nuges, frumentum, oleum, vinum (quamvis de hoc alicubi posset dubitari, cum in annos 10. 20. & ultra conservetur) frumentum, pecora singularia, non

greges. Adde pecuniam usuaem, quæ non eo sine colligitur, & servatur, ut in bona immobilia comparanda impendatur. Et sic in Rota decisum esse *Piascius affirmat Par. 2. c. 5. num. 32.* Immobilibus quoque annumerari debent arbores grandes, quæ cædi non solent, nec licet Silvas cæduas excindere, unde non mediocre damnum ecclesiis adfertur. *Lex quæ tutores. C. de admin. tut. Panorm. in c. Nulli. Nav. Conf. 6. n. eo. tit. Thol. l. 25. c. 8. n. 19.*

II. Quæ res in feudum, vel emphyteusim dari solet, & ante hæc data est, iterum absque alia solemnitate in feudum, vel emphyteusim dari potest, dummodò Ecclesiæ id profit, & fructus non sint incorporati ecclesiæ. Tunc enim non censetur nova alienatio, quam iura prohibeant, sed eius, quæ pridem fuit continuatio. Porro ad hoc, ut dicatur rem solitam in feudum, vel emphyteusim dari, sufficiunt duo actus, vel unus solennis cum quadraginta annorum decursu. Addit *Piascius*, quod primæ concessionis causa certante non debeat concedi pro antiquo canone, neque cum tali conditione, quæ ecclesiæ gravior sit quam ante fuit, neque pro feminis, si masculis tantum consuevit concedi. *Laym. l. 3. Tr. 4. c. 10. nu. 2. Less. c. 25. Dub. 11. n. 59. Bald. Consil. 475. l. 1. Tuschus Concl. 277.*

III. Præterea terrulæ, vineolæ, & aliæ res mobiles, vel immobiles exigui valoris excipiuntur, & alienari possunt, cum ecclesiæ utilitas, aut necessitas exigit. *c. Terrulas 12. q. 2. quod est Concilii Agathonis, minimè derogatum per, Extrav. Ambitiosa & Concil. Trident. ut Congregatio Cardin. declaravit. Tholos. lo. cit.* Notat verò *Barb. in c. sine exceptione. 12. q. 2.*

A a a 2

illam

illam alienationem ecclesie non censerit utilem, qua recipit tantum, quantum dimisit, quemadmodum Rota decidit. Tunc enim nihil lucri acquirit, sed quasi ante habita conservat. Sed difficilius est iudicare, quidnam ex rebus & bonis ecclesiasticis sit vite, & modici valoris. Quod enim uni propter indigentiam magnum, alteri propter abundantiam exiguum videbitur. Quamobrem non alia hic, quam viri prudentis, & omnia suis momentis ponderantis trutina deserviet. Arbitrabitur, qui bonus, & sapiens est. *arg. c. Caterum de donat. Pias. l. cit. n. 25. Less. l. cit. num. 64. Mol. disp. 468. §. Licet predicta Em. Sa. V. alienatio. nu. 7. Laym. n. 5 & alii communiter.*

IV. Eodem iure fundum ecclesie sterilem olim, nunc vero in culturam redactum, illius, qui id fecit, hæredibus, in emphyteusim dare licet. *c. Ad aures 7. hoc tit. ubi tamen limitatio additur Nisi forte tunc aliis possint ad maiorem ecclesie utilitatem cum eodem labore, & onere conferri Potest item alienari res, quæ nondum cæpta est possideri ab ecclesia. Nam hæreditas Ecclesie testamento relicta, & legatum remitti potest, quando inde odium, vel scandalum aliquod timeatur. *Tuschus Concl. 276 n. 47. Az. II. l. 9. c. 1. q. 12. Redoan. q. 2. c. 7. Rebuf. in Compend. alienat. rer. eccl. n. 31. In acquirendis enim Prælati ecclesie suæ præiudicare potest. *abb. in c. Tua de his que fi. à Præl. sine cons. n. Capituli. Armilla. V. alienatio. n. 17. Silv. num. 18. Si tamen legatum communiter utile foret episcopo & Capitulo, illud dimittere episcopus non posset in Capitulo præiudicium. *Pias l. cit. num. 33.****

Less. num. 65. Layman. num. 6. Tuschus lo. cit. Vading. de Contr. disp. 2. dub. 8. §. 3.

V. Quæ donantur ecclesie aut monasterio incapaci, puta, Fratribus S. Franc. de observantia, & similibus, licet alienari possunt, per Syndicum videlicet, quem admodum *Roderiq. declarat. Tom. 1. q. 28. artic. 6.* Non minus commutari possunt in alium usum modò absit scandalum, & non offendantur, qui donarunt, ut ibid. artic. 5. explicatur. Extant quoque specialia quædam privilegia, quibus conceditur Ordinibus Religiosis, ut non petita Ordinarii, vel Pontificis licentia bona sua alienare possint. *Tale est Greg. XIII. cuius initium, Apostolica Sedis, relatum in Comp. privil. Societati nostræ concessum, de quo multa commentatur. *Roder. l. cit. art. 3. V. Compend. Privilegior. Ordin. Mendic. Verb. Alienatio. Compend. Privil. Societatis Iesu. eod. num. 2. Em. Sa. lo. cit. Suarez. IV. De Relig. l. 2. c. 27. §. 28. Silv. V. Alienatio num. 20, Armilla n. 29. Præsumitur enim verò non aliam fuisse illius qui donavit, mentem. Aliàs non satis perspectam habuisse Ecclesie & religiosi ordinis observantiam videbitur; simulque bene & malè de eodem meruisse.**

§. III.

Causæ alienandi, & modus.

I. Quatuor causæ sunt, quæ alienationem bonorum ecclesiasticorum licitam, & validam reddunt. *Glo. Summaria in 12. q. 2. Prima est necessitas, si ea.*